

Supersubirà

Era divendres, 3 de maig. Antoni Subirà estava content i no podia dissimular-ho. El conseller del govern català dinava aquell dia en un sumptuós hotel de Barcelona amb una desena d'empresaris i algun periodista, i els va comunicar els motius de joia: primer, que feien ministre d'Indústria Josep Piqué, antic director general d'Indústria de la Generalitat de Catalunya; segon (i principal), que el Tribunal Superior de Justícia acabava d'arxivar un cas de presumpte suborn que s'havia relacionat amb el mateix Subirà.

Realment tenia motius per estar content. El malson dels jutjats havia passat a la història i, a més, a partir d'ara, tindria *bon rotllo* amb el seu homòleg en el govern espanyol. Però la realitat ha superat tot això. La decisió dels jutges ha rehabilitat Antoni Subirà perquè es pugui dedicar a coses més importants en el món de la política. Si ja ho tenia bé abans, gràcies a la sintonia i als vincles familiars amb Jordi Pujol, encara ho té millor i per això no és gens estrany que el president de la Generalitat l'hagi fet superconseller d'Indústria, Energia, Comerç, Consum, Turisme i Telecomunicacions.

Després d'uns anys de "purga" com a responsable d'Indústria i Energia, ha aconseguit quedar-se d'amo i senyor de la Torre Muñoz, l'edifici que compartia amb els consellers de Comerç i d'Agricultura, al capdamunt del passeig de Gràcia de Barcelona, al costat del popular "llapis". Però això és només el que es veu. El que no es veu és el gran volum de polítiques i competències —per dir-ho d'alguna manera— que Subirà manejarà a partir d'ara. L'augment de feina, però, no li vindrà tant de la fusió amb l'antiga Conselleria de Comerç com de la liberalització dels sectors de l'energia i de les telecomunicacions que acaba de decidir el govern del Partit Popular.

Subirà és la mà dreta del president de la Generalitat en aquests dos nous universos que s'obren al món dels negocis. Els partidaris de la lliure competència en els mercats de l'energia i les telecomunicacions asseguren

que comportarà més bon servei i preus més baixos per als consumidors, com ja passa en altres països. Però aquest objectiu tan sa de política econòmica arribarà després d'un procés de transició, que ja ha començat, i en què qui pega primer pega dues vegades. És el vulgar repartiment del pastís: qui estigui alerta se'n podrà emportar un tros més gran.

Els qui han de fer de repartidors són els del PP, a Madrid, però Convergència i Unió hi té influència, com ja se sap. Subirà va a la "capital" i se'n torna ex-

plícant les seves propostes als ministres del ram, Piqué i Arias Salgado. Les àrees d'energia i telecomunicacions són les que el fan xalar, que la indústria, el comerç, el consum i el turisme ja van sols, o gairebé. Per exemple, en l'àmbit de l'energia el gas natural agafarà un gran protagonisme els anys vinents, i una empresa de Barcelona, Gas Natural —fortament influïda per la Caixa—, té la clau de pas del gas algerià al mercat europeu. Aquí, les regles del joc són fonamentals i Subirà malda per dissenyar-les a mida dels interessos catalans.

El nostre home opta a posar algú de confiança en la direcció general de l'Energia de Brussel·les, que fa poc ha deixat vacant un home de confiança d'Abel Matutes,

crídat a Madrid pel ministre eivissenc. Des d'aquí també s'ha de governar la liberalització de les elèctriques, i Subirà també té idees en aquest camp: que les tres elèctriques catalanes es reparteixin la feina. Unes, a generar electricitat, i unes altres, a vendre-la als consumidors. Això últim dóna molts diners i aquest sector atrauria, fins i tot, l'interès de les caixes, que ara no en volen ni sentir parlar.

En el món de les telecomunicacions, els nous operadors de cable tenen les esperances posades en el fet que Subirà aconseguirà d'Arias Salgado que puguin oferir als seus abonats el servei de trucades telefòniques urbanes. Altrament, la inversió que han fet algunes caixes en el cable —una altra vegada les caixes— trigàrà molts anys a sortir a compte. ■

JORDI FORTUNY

"Les àrees d'energia i telecomunicacions són les que el fan xalar, que la indústria, el comerç, el consum i el turisme ja van sols, o gairebé."